

Arrest

nr. 91 962 van 22 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 augustus 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. GEUDENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 5 oktober 2011 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 30 november 2011 resulteerde in beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoekers verlieten België en dienden in Frankrijk een asielaanvraag in. Frankrijk richtte een aanvraag tot terugname aan de Belgische overheid op 5 juni 2012 op grond van artikel 16.1 e) van de Verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek

dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening). De Belgische overheid gaf haar akkoord hiervoor op 11 juni 2012.

1.3. Verzoekers dienden op 6 augustus 2012 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.4. Op 6 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zowel ten aanzien van verzoeker als verzoekster een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlagen 13quater). Deze vormen de bestreden beslissingen, gemotiveerd als volgt:

- beslissing ten aanzien van verzoeker:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de genaamde Z. S. (...)

geboren te Smederevska Palanka, op (in) 10.09.1979

van nationaliteit: Servië

die een asielaanvraag heeft ingediend op 06.08.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 05.10.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 30.11.2011 van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 06.08.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een document met een verklaring van zijn vader (opgesteld bij de advocaat) dd. 01.06.2012 voorlegt waarin verklaart wordt dat het huis van betrokkene afgebrand werd, hij bij terugkeer problemen zal ondervinden met Serviërs en er niet vrij zou mogen rondlopen. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene een enveloppe voorlegt dd. 14.06.2012 waarin bovenstaand document opgestuurd werd door zijn vader. Overwegende dat deze enveloppe enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn vader zegt dat de situatie nog steeds gevaarlijk zou zijn en dat betrokkene en zijn gezin daarom niet zouden kunnen terugkeren. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn huis afgebrand werd met alle documenten. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Servië omdat zijn leven en dat van zijn gezin er in gevaar zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij en zijn gezin niet vrij zouden kunnen leven in Servië door hun etnische afkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de Serviërs op de Roma's zouden jagen en hun kinderen zouden verbranden. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn vrouw epilepsie heeft en zijn zoontje astma. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze na hun eerste aanvraag buitengezet werden in het Klein Kasteeltje. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij niet zou kunnen terugkeren en niet in de straten zou kunnen blijven leven. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag zijn verblijfsituatie in België aanklaagt Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan

drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 06.04.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

- beslissing ten aanzien van verzoekster:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de genaamde M. T. (...)

geboren te Mladenovac , op (in) 12.06.1983

van nationaliteit: Servië

die een asielaanvraag heeft ingediend op 06.08.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 05.10.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 30.11.2011 van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 06.08.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar echtgenoot in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft neergelegd. Overwegende dat de tweede asielaanvraag van haar echtgenoot op 06.08.2012 door DVZ werd afgesloten met een beslissing 'weigering in overweging name'. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar familie zich in België bevindt. Overwegende dat deze verklaring geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar moeder vier maanden geleden erkend zou zijn geworden in België. Overwegende dat elke asielaanvraag individueel behandeld wordt. Overwegende dat deze verklaring geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de vader van haar echtgenoot zegt dat er nog altijd dreiging en gevaar zou zijn. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zij en haar zoon ziek zouden zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze epilepsie, hoge bloeddruk en suikerziekte zou hebben waardoor ze niet zou willen/kunnen terugkeren. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 06.04.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers beroepen zich in wat als een enig middel kan worden beschouwd op de “schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur – schending van het rechtszekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel”.

Verzoekers betogen dienaangaande als volgt:

“1.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (Arr. RvSt, 11 januari 2007, nr. 166.563; OPDEBEEK, I, en VAN DAMME, M. (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, Die Keure, Brugge, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (Arr. R.v.St., 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

2.

In casu werden verzoekers, op het moment dat zij in Frankrijk verbleven, door de Franse autoriteiten op de hoogte gebracht van het feit dat de Belgische overheid hun asielaanvraag opnieuw in overweging zou nemen, omdat verzoekers hun eerste asielaanvraag hadden ingediend op het Belgisch grondgebied.

Met het oog op het nieuwe onderzoek van hun asielaanvraag brachten verzoekers een nieuw element ter kennis van verweerster, nl. de brief van de vader van meneer Z. (...), opgesteld in het bijzijn van een advocaat in Servië, waarin werd uitgelegd dat de situatie voor de familie van verzoekers onveilig en vijandig bleef, niet in het minst omdat hun woning in brand werd gestoken.

3.

In plaats van een degelijk onderzoek echter, maakt verweerster onmiddellijk na aankomst van verzoekers in België, een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag over aan verzoekers.

Ingevolge de informatie die de Belgische overheid aan de Franse autoriteiten had verschaft, verkeerden verzoekers in de overtuiging dat de Belgische overheid hun asielaanvraag opnieuw aan een grondig onderzoek zou onderwerpen. Niets daarvan echter, zodra verzoekers een voet op het Belgisch grondgebied hebben gezet, worden zij alweer verjaagd met een bevel om het grondgebied te verlaten.

4.

In casu heeft verweerster het op haar rustende vertrouwensbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel geschonden, doordat zij enerzijds verzoekers in de waan heeft gelaten dat verzoekers aanspraak konden maken op een degelijk nieuw onderzoek van hun asielaanvraag, terwijl verweerster in feite na aankomst van verzoekers op het Belgisch grondgebied een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag heeft genomen, waardoor verzoekers wederom genooddaakt zijn om het Belgisch grondgebied te verlaten.

Op deze manier hebben verzoekers niet alleen de indruk van een speelbal te zijn van de overheid, zij blijven bovendien door deze houding van verweerster het slachtoffer van een dubieuze, onzekere en onveilige situatie.

Dit alles doet geen goed aan mevrouw M. T. (...) die zoals hoger reeds werd vermeld zwaar ziek is en medische hulp behoeft, hulp die zij niet kan verkrijgen tengevolge van de dubieuze houding van verweerster.

Mevrouw M. T. (...) had voor haar vertrek uit België reeds een aanvraag tot regularisatie op basis van medische redenen ingediend conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zij ontving geen antwoord vanwege de Dienst Humanitaire Regularisaties in verband met deze aanvraag, maar wel een bericht dat zij het grondgebied diende te verlaten.

Mevrouw M. (...) heeft gevolg gegeven aan deze beslissing en het Belgisch grondgebied verlaten. Wanneer ze dan vanuit Frankrijk verneemt dat de Belgische overheid het dossier van verzoekers opnieuw wil onderzoeken, dan hoeft zij zich er niet aan te verwachten dat de Belgische overheid in realiteit weigert van dergelijk onderzoek uit te voeren.

Ingevolge haar beslissing tot weigering van de inoverwegingname van de asielaanvraag van verzoekers, schendt verweerster aldus het op haar rustende rechtszekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel.

De bestreden beslissingen dienen bijgevolg vernietigd te worden.”

2.2. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing gemaakt van “*het*” beginsel van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekers laten na te expliciteren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden achten behoudens het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Uit hun betoog kan evenmin afgeleid worden welke andere beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden achten. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

2.4. De Raad merkt op dat waar verzoekers betogen dat zij door de Franse autoriteiten op de hoogte werden gebracht van het feit dat de Belgische overheid hun asielaanvraag opnieuw in overweging zou nemen, dit een loutere bewering uitmaakt, die verzoekers geenszins aan de hand van concrete gegevens weten aan te tonen. De verwerende partij heeft naar aanleiding van het verzoek tot terugname van verzoekers door de Franse overheid verstuurd op 5 juni 2012, verzoekers terug toegelaten op het Belgisch grondgebied, conform het gestelde in artikel 16.1, e) van de Dublin II-verordening, dat oplegt om “*een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben verkregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen*”. Vervolgens is de behandeling van hun asielaanvraag “*overeenkomstig de bepalingen van de wet aangevat (ge)worden*”, dit conform het gestelde in artikel 51/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit laat verwerende partij toe een beslissing te treffen op grond van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet in geval van een meervoudige asielaanvraag, wat in casu het geval is. Verzoekers kunnen derhalve geen rechten of verwachtingen putten uit een andersluidende verklaring van de Franse autoriteiten, die bovendien niet aangetoond wordt.

2.5. Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op alle door verzoekers bijgebrachte documenten en verklaringen is ingegaan, doch tot de conclusie is gekomen dat “*betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980*”.

Verzoekers weten met hun loutere verwijzing naar de door verzoeker neergelegde brief van diens vader geenszins afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissingen. Immers motiveert de gemachtigde met betrekking tot desbetreffende brief dat deze een gesolliciteerd karakter vertoont, hetgeen verzoekers niet betwisten, waardoor de motivering derhalve overeind blijft. Uit hun betoog blijkt voornamelijk dat verzoekers het niet eens zijn met de bestreden beslissingen maar dit toont geen schending aan van de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur.

2.6. Ten slotte merkt de Raad op dat daar waar verzoekers in hun verzoekschrift naar de ziekte van verzoekster verwijzen, dienaangaande in de motivering van de bestreden beslissingen gesteld wordt dat het onderzoek van deze elementen het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de directie Asiel niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Verzoekers kennen het bestaan van deze procedure, aangezien uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend op 30 december 2011. Deze aanvraag werd blijkens het administratief dossier op 27 maart 2012 onontvankelijk verklaard door de verwerende partij. Het gegeven dat deze beslissing mogelijkerwijs nog niet betekend werd, doet geen afbreuk aan het bestaan en de geldigheid ervan.

Het enig middel is, in zoverre onvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA